

Arrest

nr. 203 217 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 2 mei 2013 in Tunesië in het huwelijk met een Nederlandse vrouw.

1.2. Verzoeker dient op 9 november 2015 bij de Belgische vertegenwoordiging in Tunis, Tunesië, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om zijn Nederlandse echtgenote in België te vervoegen.

1.3. Op 30 december 2015 wordt beslist tot de afgifte aan verzoeker van een visum kort verblijf (type C).

1.4. Verzoeker betreedt op 6 februari 2016 het Schengengrondgebied en meldt zich op 9 februari 2016 aan bij het gemeentebestuur van Ravels om zich te laten inschrijven. Hij wordt op 8 maart 2016 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.5. Op 27 september 2016 doet de Nederlandse echtgenote van verzoeker een adreswijziging naar Nederland.

1.6. Bij brief van 16 februari 2017 deelt verzoeker aan het bestuur mee dat er een einde is gekomen aan zijn relatie met zijn Nederlandse echtgenote. Hij vraagt dat niettemin geen einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht, waar het huwelijk intussen meer dan drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België. Hij wijst erop vast werk te hebben als werknemer en zodoende voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten te hebben.

1.7. Bij brief van 3 mei 2017 stelt verweerder vast dat verzoeker slechts van 9 februari 2016 tot 27 september 2016 in België heeft samengewoond met zijn Nederlandse echtgenote. Verzoeker wordt gevraagd om bewijzen van zijn economische activiteiten en/of bestaansmiddelen en desgevallend bewijzen van een schrijnende situatie voor te leggen. Er wordt hem ook verzocht om eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voor te leggen, waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 januari 2018 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [M.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Tunesië

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister blijkt dat mevr. [V.S.] [RR ...] (zijnde de ex-partner in functie van wie betrokkene verblijf gekregen heeft in het kader van gezinshereniging) sedert 27.09.2016 in zich in Nederland gevestigd heeft. De E-kaart van mevrouw werd 27.09.2016 gesupprimeerd.

Overeenkomstig art. 42quater, § 1,2° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Arbeidsovereenkomst bij werkgever HOPE N.V. dd. 17.10.2016; overeenkomst inzake wijziging werkgever (DINNER Events N.V.) dd. 1.01.2017 + bijhorende loonfiches voor de periode januari 2017 - april 2017

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (F-kaart bekomen dd. 8.03.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een

relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en de referentiepersoon zich in Nederland heeft gevestigd.

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor. Echter, deze documenten zijn onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Immers het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Er werd op 3.05.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Betrokkene heeft er voor gekozen geen andere bewijzen voor te leggen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

[...]

Verzoeker is afkomstig van Tunesië.

Verzoeker was gehuwd met mevrouw [V.S.] sinds 2 mei 2013.

Er is een einde gekomen aan diens huwelijk met zijn EU-echtgenote, Mevr. [S.V.], waarbij het huwelijk wel meer dan drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België.

Hij heeft aanvankelijk samengewoond te 2380 Ravels, [...] en is momenteel woonachtig te 2300 Turnhout, [...].

Verzoeker heeft vast werk als werknemer en voldoende-, regelmatige- en stabiele inkomsten.

[...]

In artikel 42quater, §1, 2° wordt gesteld dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd, indien de burger van de unie die vervoegd werd, vertrekt uit het Rijk.

In casu betekent dit dat, omwille van het feit dat de ex-partner van verzoeker, mevrouw [V.S.], zich terug gevestigd heeft in Nederland, verzoeker zijn verblijfsrecht zou kunnen worden afgenomen.

In artikel 42quater, §1, 4° wordt de mogelijkheid geboden om het verblijfsrecht af te nemen, wanneer het huwelijk met de Unieburger die vervoegd wordt, wordt ontbonden.

In casu werd het huwelijk van verzoeker en mevrouw [V.] ontbonden mits beschikking in echtscheiding dd. 14.11.2017 van de rechtbank Gelderland.

Allereerst dient verwezen te worden naar artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

Concreet betekent dit dat, indien verzoeker en/of zijn ex-echtgenote de echtscheidingsprocedure in België hadden opgestart alvorens dat de ex-partner van verzoeker zich in Nederland heeft gevestigd, verzoeker zich op de uitzonderingsclausule van §4, 1° had kunnen beroepen. Het huwelijk van verzoeker heeft immers meer dan drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Op het ogenblik dat de ex-partner van verzoeker zich in Nederland vestigde, was het huwelijk van partijen echter reeds onherstelbaar ontworcht. Verzoeker had dus perfect de echtscheidingsprocedure kunnen opstarten zonder daarbij zijn verblijfsrecht te verliezen.

Omdat verzoeker echter heeft gewacht met het opstarten van de betreffende echtscheidingsprocedure, om welke reden dan ook, en zijn ex-partner vervolgens verhuisd is naar Nederland, zou verzoeker zich thans volgens verweerder niet meer kunnen beroepen op de uitzonderingsclausule van §4.

Verweerder meent immers onterecht dat thans rekening gehouden moet worden, enkel en alleen, met de vestiging buiten België van de EU onderdaan die vervoegd werd.

Deze redenering is onterecht.

Verweerder negeert hiermee de concrete feitelijke situatie die zich heeft voorgedaan en gaat verzoeker strenger sanctioneren dan iemand die bepaalde keuzes heel weloverwogen zou gemaakt hebben.

De uitzonderingsclausule van §4 wordt in casu dan ook onterecht niet weerhouden.

Vervolgens dient ook rekening gehouden te worden met hetgeen bepaald is in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De beslissing van verweerder verwijst zeer beperkt en onvolledig naar deze bepaling.

Verweerder gaat puntsgewijs de verschillende criteria overlopen, doch gaat volledig voorbij aan haar eigen actieve onderzoeksplicht:

- Duur van het verblijf: verzoeker heeft ten gevolge van zijn huwelijk met een EU onderdaan verblijfrecht bekomen. Het huwelijk vond plaats op 2 mei 2013. Verweerder houdt slechts rekening met de datum 8.3.2016, datum waarop verzoeker zijn F-kaart heeft bekomen.

- Omdat het verweerder thans beter uitkomt, wordt de tewerkstelling van verzoeker onterecht niet aanzien als een uitzonderlijke mate van integratie.

- De sociale en culturele integratie van verzoeker wordt zelfs niet onderzocht.

- De gezondheidstoestand van verzoeker wordt eveneens niet onderzocht.

[...]

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM):

Bovendien zou de uitvoering van de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten een ernstige inbreuk uitmaken op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Aangezien verzoeker vanzelfsprekend zijn sociale leven hier heeft opgebouwd.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn beroepsleven ondertussen mooi uitgebouwd in België.

De aangehaalde redenen in de motivering van de bestreden beslissing rechtvaardigen hoegenaamd geen dusdanige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

[...]

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende. Dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Een uitzonderingsclausule zoals voorzien in de wet van 15.12.1980 negeren, louter om een negatieve beslissing te nemen, is immers volstrekt onvoldoende en niet afdoende.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de besturen met redenen dienen te zijn omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze beslissing geeft zo aan te zijn genomen op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt geduid dat er een einde werd gesteld aan verzoekers verblijfsrecht, omdat de burger van de Unie die hij begeleidde of vervoegde in België is vertrokken uit het Rijk. Er wordt toegelicht dat de Nederlandse echtgenote van verzoeker zich sinds 27 september 2016 opnieuw vestigde in Nederland, waarna haar E-kaart op 27 september 2016 werd gesupprimeerd. Verweerder aanvaardt daarnaast geen humanitaire bezwaren overeenkomstig artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. De duur van het verblijf in België wordt als relatief kort beoordeeld in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst. Verzoeker wordt geacht nog voldoende banden te hebben met zijn land van herkomst, waar hij is opgegroeid en jarenlang heeft verbleven. Verweerder ziet ook niet in waarom de leeftijd van verzoeker zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, nu deze geen risico inhoudt voor een terugkeer. Ook de gezinssituatie verzet zich volgens verweerder niet tegen het nemen van de bestreden beslissing, nu de relatie met de echtgenote voorbij is en deze laatste is teruggekeerd naar Nederland. Verweerder houdt verder rekening met de voorgelegde arbeidsovereenkomst en de loonfiches, maar stelt dat hieruit nog geen uitzonderlijke mate van integratie blijkt en dit nu het hebben van een job en inkomsten min of meer een basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Hieruit volgt volgens hem ook dat verzoeker in staat is om te werken in zijn herkomstland. Hij stelt vervolgens vast dat geen documenten voorliggen betreffende een sociale en culturele integratie en evenmin betreffende gezondheidsproblemen. Hij besluit dat niet blijkt dat verzoeker duurzaam is verankerd in België.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekers verblijfsrecht wordt in casu beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;”.

Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing is tussengekomen binnen de vijf jaar na de erkenning van zijn verblijfsrecht en evenmin dat zijn echtgenote is vertrokken uit het Rijk.

Verzoeker geeft niettemin aan dat in zijn situatie ook het artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet speelt, dat luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”.

Hij wijst erop dat zijn huwelijk werd ontbonden door beschikking van de rechtbank in Gelderland van 14 november 2017. Hij stelt dat hij in het kader van dit toepassingsgeval kan terugvallen op de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Waar verzoeker betoogt dat de toepassing van artikel 42quater, §§ 1, eerste lid, 4° en 4, 1° van de Vreemdelingenwet volgens hem voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op de duidelijk uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak Singh (HvJ 16 juli 2015, C- 218/14). In dit arrest lag de interpretatie voor van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG, waarvan artikel 42quater van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht. Deze rechtspraak is dan ook ten zeerste relevant voor de interpretatie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het Hof oordeelde in punt 70 van dit arrest het volgende:

“Gelet op een en ander, moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 13, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat een derdelander die gescheiden is van een burger van de Unie en wiens huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van die

bepaling niet behoudt, wanneer de echtgenoot, die burger van de Unie is, vóór de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding uit die lidstaat is vertrokken.”

In punt 67 van voormeld arrest werd erop gewezen dat met het vertrek van de burger van de Unie het verblijfsrecht van de in het gastland achterblijvende echtgenoot reeds is vervallen. Een later verzoek tot echtscheiding kan niet tot gevolg hebben dat het verblijfsrecht herleeft, aangezien artikel 13 van richtlijn 2004/38 enkel spreekt van het “*behoud*” van een bestaand verblijfsrecht.

In casu is het niet betwist dat de echtgenote van verzoeker is vertrokken uit het Rijk, voorafgaand aan de aanvang van de echtscheidingsprocedure. In deze situatie heeft het bestuur terecht toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, en blijkt niet dat verzoeker zich nog kan beroepen op de uitzonderingssituatie voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. De beschouwingen van verzoeker dat zijn huwelijk reeds onherstelbaar was ontworcht voordat zijn echtgenote naar Nederland is vertrokken en hij perfect reeds de echtscheidingsprocedure had kunnen opstarten voor dit vertrek van de echtgenote, en dat zijn geval nu strenger wordt behandeld dan dit van “*iemand die bepaalde keuzes heel weloverwogen zou gemaakt hebben*”, maakt niet dat hij zich alsnog kan beroepen op artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit betoog is niet van aard afbreuk te doen aan de voorgaande bespreking.

Daarenboven, en louter ten overvloede, merkt de Raad ook nog op dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat zijn huwelijk drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in België. De stukken van het administratief dossier leren immers dat verzoeker op 6 februari 2016 het Schengengrondgebied heeft betreden en zich op 9 februari 2016 aanmeldde bij het gemeentebestuur van Ravels om zich te laten inschrijven. Op 27 september 2016 doet de Nederlandse echtgenote van verzoeker reeds een adreswijziging naar Nederland.

Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt vervolgens:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij brief van 3 mei 2017 werd verzocht om ook eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen, waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker betwist dit niet. Hij was aldus in de mogelijkheid om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, in dit verband alle nuttige gegevens en stukken voor te leggen die volgens hem in rekening dienden te worden genomen bij de beoordeling over zijn verblijfsrechtelijke situatie.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat het bestuur bij het nemen van zijn beslissing is ingegaan op elke van de elementen voorzien in deze wetsbepaling en heeft geduid waarom het op deze gronden geen redenen ziet die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Hierbij werd ook rekening gehouden met de door verzoeker ter zake aangebrachte gegevens en stukken. Dit wordt op zich niet betwist door verzoeker.

Niettemin is verzoeker de mening toegedaan dat het in dit verband gevoerde onderzoek te beperkt en onvolledig was. In de eerste plaats stelt verzoeker dat het bestuur ten onrechte slechts rekening houdt met een verblijf in België sinds 8 maart 2016, datum waarom zijn F-kaart werd afgegeven. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing, inzake de duur van het verblijf in België, wordt overwogen dat, in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst, het verblijf in België slechts een relatief korte periode betreft. Dit is de determinerende redengeving waarom de duur van het verblijf in België niet wordt aanvaard. Dit motief blijft in ieder geval overeind, ongeacht of de datum van binnenkomst in België op 6 februari 2016 of de datum van afgifte van de F-kaart op 8 maart 2016 als uitgangspunt wordt genomen. Er blijkt niet dat deze ene maand enig verschil maakt in de beoordeling zoals doorgevoerd door het bestuur, en die voor het overige door verzoeker niet met concrete argumenten onderuit wordt gehaald. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel blijkt dan ook niet.

Verzoeker geeft verder aan te betwisten dat zijn tewerkstelling niet is te beschouwen als een uitzonderlijke mate van integratie. Concrete argumenten die kunnen aantonen dat de beoordeling hieromtrent steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is, worden evenwel niet aangebracht.

Verzoeker kan in de huidige annulatieprocedure niet volstaan met het louter aangeven dat hij niet akkoord is met de gedane beoordeling.

Verzoeker stelt vervolgens dat zijn sociale en culturele integratie en gezondheidssituatie niet zijn onderzocht. Hij betwist het motief in de bestreden beslissing evenwel niet dat hij, in antwoord op de brief van 3 mei 2017, geen documenten voorlegde van een sociale en culturele integratie in België of van gezondheidsproblemen. In de situatie waarin verzoeker, hiertoe uitgenodigd, zelf niet aangeeft een sociale en culturele integratie in België te hebben opgebouwd of gezondheidsproblemen te hebben die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, en hieromtrent niet het minste stuk wordt voorgelegd, ziet de Raad niet in dat het bestuur ter zake enig concreet element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of het kennelijk onredelijk zou zijn om te besluiten dat deze elementen de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan. Er blijkt ook niet dat het bestuur in deze omstandigheden is gehouden een verder onderzoek hiernaar te voeren. Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat de zorgvuldigheidsplicht eveneens op hem rust. Andermaal blijkt ook niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn betoog, waar hij ook in de procedure bij de Raad geen concrete elementen naar voor brengt die wijzen op een sociale en culturele integratie of gezondheidsproblemen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op een privé- en gezinsleven in België. Enig concreet gezinsleven wordt allereerst door hem evenwel niet ingeroepen laat staan aannemelijk gemaakt. Verzoeker betwist in dit

verband niet dat zijn (ex-)echtgenote is vertrokken naar Nederland. Verzoeker beroept zich verder op een privéleven in België, waar hij hier een sociaal leven heeft opgebouwd en hij hier werkt.

Aangenomen dat, gelet op het feit dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bijna twee jaar gerechtigd was op een verblijf in België, verzoeker een privéleven heeft opgebouwd in dit land waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, al was het maar gelet op de tewerkstelling van verzoeker in België, merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat de inmenging is voorzien in de wet en een gerechtvaardigde doelstelling nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Er kan verder niet worden vastgesteld dat verzoekers belangen op ongerechtvaardigde wijze zijn afgewogen tegen het algemene belang. Verzoeker wist, of diende te weten, dat hij een verblijfsrecht ontleende aan zijn huwelijk met een Nederlandse onderdaan en dat in een eerste periode zijn verblijfsrechtelijke situatie nauw was verbonden met dit huwelijk en het binnen dit huwelijk ontwikkelde gezinsleven. In wezen was verzoekers verblijfsrecht ook reeds komen te vervallen op 27 september 2016, toen zijn echtgenote vertrok uit het Rijk, waardoor het verblijf in overeenstemming met de verblijfsvoorwaarden zich beperkte tot enkele maanden. In de bestreden beslissing heeft verder ook een afweging plaatsgevonden tussen verzoekers belangen en het algemene belang. Er werd evenwel vastgesteld dat de duur van het verblijf in België, verzoekers leeftijd, zijn banden met het herkomstland, zijn gezinssituatie, zijn sociale, culturele en economische integratie en zijn gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Hierbij werd vastgesteld dat een duurzame verankering van verzoeker in de Belgische samenleving niet blijkt en het hebben van een job nog niet volstaat om een uitzonderlijke mate van integratie aan te tonen, waar het hebben van een job en inkomen min of meer een basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Hij stelde dat verzoeker ook in zijn herkomstland in staat moet worden geacht te kunnen werken en in redelijkheid kan worden gesteld dat er nog voldoende banden met het herkomstland zijn. Verzoeker toont het incorrect, kennelijk onredelijk of onevenwichtig karakter van deze motivering niet aan. Hij maakt niet aannemelijk dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). Evenmin brengt hij overtuigende argumenten naar voor die maken dat zijn persoonlijke belangen alsnog moeten primeren op het algemene belang.

Verzoeker gaat er ten slotte ten onrechte vanuit dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing.

In de thans voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van een ongerechtvaardigde inmenging in enig privé- of gezinsleven in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS